

מיקלע מאחרי היונה

מאחרי יונת-שלום גדולה עם הכתובת "שלום" בערבית ואנגלית — אחת מרבות שקישטו את רחובות איסמעיליה, ניבט חייל מצרי, חמוש בתת-מיקלע. ניתן היה לראות בכך תמונה סימלית לגבי ההשלכות של תוצאות דיוני השלום.

אדם רגוע מאד, שלו מאד, בעל-בית הממתין לאורח. אנוואר אל-סאדאת.

בהתקרב מכוניותיהם של בגין ומלוויו, קם סאדאת ונעלם בתוך הווילה הדו-קרו מתחת הנאה, הבנויה בסיגנון צרפתי בור-גני. אחת משורה של וילות ברחוב הטובל בירק, שם ימתין לאורח. בגין נכנס בשער, קורא לעברי שלום, מברך את העיתונאים והצלמים תוך כדי הליכה. אחריו — דין ורעהו המצרי, וייצמן וגאמסי.

מצב-הרוח עליו. מה הביאו עימם? מה חבוי בתיקי גיימס-בוגד השחורים, ש-נושאים עוזריהם?

אין לדעת. אפשר רק לדעת מהי המפה שנושא המזכיר הצבאי, פרויקה פורן: המפה הבגנית הידועה של הגדה המערבית, המראה את טווחי הטילים הדימוניים של הפידאיון הדימוניים, שישתלטו מחר על המדינה הפלסטינית הדימונית. אבל השמועה אומרת: בגין כבר

אינו אותו האיש, שהמציא בשעתו מפה זו. האיש שבא הנה הוא כגין אחר, כגין חדש, כגין המתנשק עם חייקה גרוסמן, והמביא את הגברת גאולה כהן עד כדי דמעות של היסטריה מתוסכלת.

עזר

חוגג

צילמים ולעיתונאים הוקצבו חמש הדקות הראשונות להנציה את הפגיו ש. אירעה הסתערות המונית. הצלמים רצו לצלם, העיתונאים החשובים ש-חדרו עד כאן רצו להצלם עם סאדאת. התוצאה: הצלמים לא הצליחו לתפוס תמונה הגונה של הפגישה, אך הרבה עיתונאים חשובים הנציעו את עצמם למען נכדיהם.

בינתיים חוגג בחוג עזר וייצמן. בעוד

שניה פירחוני

נפרש לרגליהם של בגין ואל-סאדאת בצאתם ממעונו של הנשיא המצרי באיסמעיליה. מעב פניהם הצוחל מחפה על העובדה שלמעשה, לא הצליחו להגיע לנקודת הסכמה כלשהי בבעיה הפלסטינית.

שמשו דיין בא המופ-פנים ומרוגו, ביגלל סיבות שאפשר רק לנחשן, זורח עזר. הוא יושב על הדשא, בין חוסני מוברק ועבד אל-ראני אל-גאמסי, משוחח, יורה בדי-חות בצרורות. העיתונאים נדרשו לשמור על מרחק, לעמוד בצד השני של הגינה. לפתע רואה וייצמן אותי, קורא לי ומנתר לקראתי ברגל צולעת. הוא מציג אותי בפני מוברק וגאמסי. (עזר: "זהו עורך העיתון האיום הטוב ביותר שלנו" מור ברק, בתמיהה וברצינות: "איך זה יכול להיות, איום וטוב?")

לחיצת-הידיים שלנו קוברת את הסדר. כולם רוצים ללחוץ ידיים. נוצרת מערבובי-לת. אנשייהביטחון המצריים צופים במחזה בחוסר-אונים.

וייצמן הוא גיבור היום. המצי-רים אוהבים אותו. סאדאת, כך אומרים, התאהב בו. אין פלא שי-דיין חמוץ. הוא עומד בצד, מכלי ששמים אליו לב, ומדבר בצורה מאולצת עם כוטרס ראדי.

הסברה

לנוח מוזס

שיחות התחילו, העיתונאים נתי בקשו לצאת. למען עורכי-העיתונים הישראליים סודרה בגן, בבית השכן, פגיו ש, עם עמיתיהם, עורכי העיתונים המצריים.

יושבים במעגל, משוחחים באופן בלתי-פורמלי, איש אל רעהו. העורכים המצריים, הלבושים בקפדנות בחליפות כהות, מתבוננים בסקרנות בישראלים, הדומים יור-תר לחבורת תירים מרושלים. כל אחד מכיר כאן את השני בשמו, מקריאה. אך הכל רואים זה את זה לראשונה.

תחילה קשה ליצור את הקשר. שני "הוותיקים" בקהיר, ארי ראט, עורך ג'וזס פוסט ואנוכי, עורכים היכרויות בין העורכים משני הצדדים. המצרים מבקי

בין שני המנהיגים: בגין בא למעשה אל סאדאת בידיים ריקות בכל מה שנוגע לנושא הפלסטיני. גם הבעות פניהם של סאדאת וייצמן משקפות את האווירה. **צילם: יעקב סער (לע"מ)**

בידיים ריקות תנועת ידיו של מנחם בגין, הניצב מול הנשיא, אנוואר אל-סאדאת, מבטאת את התחושה הכללית ששררה באיסמעיליה בתום הפגישה